Al X-lea CONGRES

MARI ÎMPLINIRI SPORTIVE ȘI CETĂȚENEȘTI

Un temerar pilot de bob este, în același timp, un harnic și apreciat tehnician ; o supercampioană a atletismului se ocupă de pregătirea copiilor, căutînd fetița care va putea să-i întreacă recordurile ; un maestru internațional de șah obține titlul de doctor, elaborînd valoroase lucrări științifice în domeniul semiconductorilor ; un eminent rugbyst de ieri conduce astăzi una dintre cele mai mari întreprinderi bucureștene !

Nu este vorba de niște cazuri limită, ci doar de cîteva exemple, din multe altele, care s-au dat și se vor mai da, ilustrînd cu elocvență acea trăsură de unire existentă între stadion și profesie, îngăduind realizarea deplină atît pe plan sportiv cît și pe acela cetățenesc.

Desigur, la împlinirea celor pe care vi-i prezentăm au contribuit hotăritor calitățile lor personale, puterea de muncă, aptitudinile, talentul. Dar, nu-i mai puțin adevărat că acest mănunchi de virtuți a putut să crească și să dea roade pentru că a găsit un teren prielnic, fertil, creat de orînduirea noastră nouă. Și pentru că în drumul desăvîrșirii călăuză le-a fost tot timpul PARTIDUL.

DIRECTORUL DE LA „GRIVIȚA ROȘIE“

● Elevul de la „Petru Rareș“ anunță pe viitorul rugbyst ● Mladin — Moraru, adversari și... prieteni ● Consecvență pînă la capăt — linia a II-a din „start“ pînă la „sosire“... ● Meciul cu Franța, București, 1960 — marele moment al vieții de sportiv ● Pîrcălăbescu și școala lui ● Ieri, colegi de echipă, astăzi tovarăși de muncă, colaboratori apropiați

Uzinele „Griviția Roșie“.... Îl căutăm pe director. Lipsește. Secretara ne îndrumă către o țintă precisă : serviciul depozit. Nu mai era nici acolo.

— Acum a plecat. A trecut la atelierul de forje.

Avem ghinion. Nu-l găsim.

— Încercați la „mecanic-șef“.

Și așa, pe urmele directorului, mai, mai să colindăm întreaga fabrică.

— Trebuie să fie un om foarte tînăr, directorul dumneavoastră, dacă are atîta energie, împărtășim gîndul nostru celui care ne însoțește.

— Tînăr ! Se apropie de 40 de ani. Treaba asta o face zilnic.

Am aflat și de ce : este de curînd conducătorul întreprinderii (nici de un an de zile) și dorește să cunoască cît mai bine oamenii, altfel decît în cabinetul directorial, să primească sugestii, să afle nevoile, greutățile.

— Este neobosit. Se vede că a făcut sport în prima tinerețe. A fost rugbyst, aici la Griviția și în națională. Trebuie să-l cunoașteți...

— Cum se numește ?

— Inginer Mladin. Vasile Mladin.

Am mai aflat ceva foarte important în legătură cu directorul de la „Griviția Roșie“. Aici a debutat în producție, în februarie 1957, după terminarea facultății. Inginer stagiar. A trecut prin toate secțiile și sectoarele, cucerindu-și simpatia tovarășilor de muncă prin competență, seriozitate și capacitate de efort. Nu puține au fost situațiile cînd după-amiaza, la sfîrșitul antrenamentelor revenea în uzină, rămînind pînă la ore tîrzii din noapte. Era nevoie de el, de prezența lui, de munca lui. Tînărul inginer a înțeles toate acestea. Un exemplu contaminant pentru toți ceilalți sportivi, pentru toți rugbyștii de la Griviția. Fără îndoială că numai așa se explică marea pasiune a muncitorilor de aici pentru rugby (disciplină pe care — la început — n-o prea înțelegeau) prezența lor vie, clocotitoare, de fiecare dată, la meciurile echipei. Nu juca o formație oarecare. Era, dacă vreți, un „XV“ al familiei, al celor de la Griviția, tovarăși de muncă, stimați și prețuiți, aflați în viața lor, în inimile lor, într-o dublă ipostază — de muncitori de nădejde și de sportivi vrednici. Rugbyștii — fără excepție — lucrau în uzină...

★

Revenim în cabinetul directorului și, în așteptarea lui, ne reamintim de fostul sportiv. Cunoștință într-adevăr veche, de prin 1949. Pe atunci era elev la Liceul comercial „Petru Rareș“. Acolo s-a inițiat în rugby. Se organizase primul campionat școlar de după război. Iar „Petru Rareș“ era echipa școlarilor din cartier. O antrena Gică Pîrcălăbescu. Opt formații de elevi luptau pentru titlul de campioană a Bucureștilor. Favorită era echipa celor de la „Mihai Viteazul“. Echipa lui Viorel Moraru. Dar, surpriză : „Rareșul“ cîștigă competiția ! A fost o sărbătoare în cartier, ca mai tîrziu, de fiecare dată cînd Griviția Roșie avea să se lanseze cu serialul ei de victorii, în prima divizie. Cele mai multe titluri de campioană a țării.

V. MLADIN văzut de AL. CLENCIU

Așadar, promițător debutul foarte tînărului Vasile Mladin. Cu ochiul său experimentat, Gică Pîrcălăbescu l-a așezat de la început în linia a II-a ; și acolo avea să rămînă : la promoție, în echipa Locomotivei, apoi la P.T.T., la Griviția Roșie și în „națională“. Jucător ideal de linia a doua. Forță, inteligență, rezistență — toate la un loc.

A debutat în lotul național o dată cu Penciu, în 1953, la Festival. De atunci a fost nelipsit în toate partidele „XV“-lui reprezentativ, pînă în 1960. Cu o excepție — anul 1957. Un accident la genunchi l-a ținut pe banca rezervelor. A prins însă memorabilul meci cu Franța, de la București și victoria cu 11—5, care avea să facă uitat Bordeaux-ul... Prima victorie românească în fața reprezentanților cocoșului galic.

În cazul lui Mladin cîntecul lebedei s-a făcut auzit în 1961, după un meci derby Griviția Roșie—Dinamo. Mladin a reamintit de jucătorul de linia a II-a din perioada de glorie. Bine, veți spune, atunci de ce trebuia să se retragă, mai ales că toată lumea i-a prevestit o nouă perioadă de mari succese !? Dar, nu. Mladin, omul care a avut întotdeauna simțul măsurii, al echilibrului, era hotărît. Își dădea seama că piciorul lovit îi va face greutăți și n-a vrut să riște. Nici pentru el, nici pentru echipă. Era mai cuminte așa. Și, cu regretul despărțirii de sportul iubit, a spus adio rugbyului...

Ne adresăm inginerului Mladin, directorul uzinelor Griviția Roșie :

— Dacă vreți, o succintă reconstituire a filmului vieții dv. de sportiv...

— O ! Dar este foarte simplu : 12 ani de rugby, cei mai mulți la Griviția... După aceea, din 1961 pasiunea pentru balonul oval a trecut efectiv către riglă și compas. La rugby, doar ca spectator. Însă — nelipsit !

Inginerul Mladin ține să completeze cîteva momente personale. De pildă, cel legat de antrenorul Gică Pîrcălăbescu :

— A fost și este un om în accepțiunea deplină a termenului, dublat de un excelent pedagog, pentru care rugbyul nu a echivalat niciodată cu a bate mingea. El l-a privit mai degrabă drept o școală a personalității, o școală a caracterelor integre. Ce bine avea să-mi prindă mai tîrziu școala lui !

După aceea, prietenia deschisă, pură, cu Viorel Moraru :

— Necazul de la școlare, cînd „Rareșul“ a cîștigat în fața lui „Mihai Viteazul“, s-a uitat repede. Am ajuns colegi de facultate, de uzină, de echipă. L-am admirat și ca antrenor, pentru marea sa capacitate de orientare, pentru tact, pentru finețea de gîndire.

Apoi, spiritul de colaborare rodnică care se realizează cu foștii coechipieri din rugby prezenți în uzină :

— Inginerul Mircea Rusu este șef la Serviciul C.T.C. ; inginerul Ion Teodorescu la „Mecanic-șef“, inginerul Costel Stănescu la „Investiții“, Teodor Rădulescu la C.F.I. Faptul că am făcut sport împreună nu determină acum un familiarism greșit înțeles. Dimpotrivă, fiecare își cunoaște și-și respectă obligațiile profesionale. Ceva mai mult, pot spune că foștii colegi de echipă îmi sînt astăzi cei mai apropiați colaboratori. Niciodată n-a fost nevoie să le spun de două ori același lucru. De fapt, un asemenea principiu există în toate relațiile dintre salariații noștri, ceea ce creează o mare forță a colectivului. Este, dacă vreți, și secretul succeselor noastre, faptul că întreprinderea trece drept fruntașă pe ramură de producție.

★

Iată, schițat doar, portretul inginerului Vasile Mladin. Un om pentru care anii ce au trecut de la Eliberare au însemnat o dublă împlinire : de sportiv fruntaș (maestru al sportului în 1958) și de cetățean care se bucură de o înaltă prețuire. Comunistul Vasile Mladin și-a cîștigat încrederea nelimitată a oamenilor pe care-i conduce.

Tiberiu STAMA

NICI NU PUTEA SĂ FIE ALTFEL...

Soții Söter la ora deplinei realizări

Epicul faptelor este senzațional. Evoluții mai întîi depărtate — EL internațional al României, EA junioară neafirmată — mai apoi paralele, dar într-un raport de deferență determinat de relația antrenor-discipol, culminînd în final, în plenitudinea vîrstelor, cu împletirea într-un singur tot a idealurilor de viață și activitate; evoluții, aureolate la diferitele lor nivele de titluri naționale, internaționale, mondiale și olimpice, de distincții sportive, de ordine și medalii conferite de Consiliul de Stat, de înalte demnități sociale, printre care nobila și angajanta calitate de comuniști" — iată, în mare, recapitularea pe care și-a făcut-o reporterul înainte de a-i aborda pe soții Iolanda și Ion Söter, unul dintre cuplurile remarcabile pe care le cunoaște sportul românesc și internațional, recapitulare care a avut darul să ne neliniștească datorită dimensiunilor umane și sociale ale oamenilor în fața cărora urma să ne aflăm.

Departe, însă, de a afișa infatuarea sau aroganța, soții Söter, detașați de onorurile care le-au răsplătit munca de aproape un sfert de secol și-au rememorat, cu decență, biografiile sportive care, datorită lor, s-au umanizat mult, eliberate fiind de mituri, **„plămădite din eforturi și renunțări din suprasolicitarea posibilului din om"**.

Și, ca să probeze prin fapte cele susținute, Iolanda ne transportă cu 13 ani în urmă, în 1956, an care corespunde cu cele mai spectaculoase mării și căderi ale supercampioanei: după ce, la 14 iulie, stabilise pe „Republicii" primul ei record mondial, 1,75 m — rezultat care venea după 8 ani de activitate, dintre care 4 de intense sforțări și care o recomandau pe săritoarea româncă drept marea favorită a Jocurilor Olimpice din acel an — Iolanda, lipsită de experiența olimpică și de sfaturile antrenorului și prietenului ei, Ion Söter, obține la Melbourne numai un umil (față de aspirații) loc 5, cedînd, în același timp, atletei americane McDaniels (1,76 m) recordul mondial.

— Ce a urmat ? — se întreabă, pentru noi, interlocutoarea noastră. **Un an de cumplită suferință, un 1957 cu aproape două antrenamente pe zi, regim pe care singură mi-l impusesem, el reprezentînd un fel de penitență pentru Melbourne și o forțare a rezultatelor care se încăpățînau să șosească.**

Munca titanică, regimul de viață spartan, nu întîrzie însă să-și transmită ecoul și, în decembrie 1957, Iolanda preia supremația mondială, cu o „stachetă" peste care, timp de zece ani, nu va trece nimeni. 1,84 m, 1,86 m, 1,87 m, salturi... cosmice în fața cărora rivalele privesc, pe rînd, neputincioase.

Sosește „Roma" și ștacheta olimpică, ridicată la 1,85 m, nu poate fi trecută decît de pasărea din Carpați; aurul olimpic, greu, plătit cu sudoare și așteptări, revine în sfîrșit Iolandei.

— Ce-mi doream ulterior ? — încearcă ea să stabilească obiectivele perioadei post-olimpice. **Un record mai bun; urmăream autodepășirea, tindeam spre...**

Antrenorul...

...și campioana

...CIFRA ROTUNDĂ: 1,90

Ideal pe care sportiva româncă avea să-l atingă, în 1961, în cadrul „internaționalelor" de la Budapesta și să-l depășească (1,91 m), anul următor, într-un concurs bilateral la Sofia.

— Deși cîștigasem o Olimpiadă — meditează ea, revenind la ideea care declanșase discuția, **numai acest ultim rezultat, singurul pe care eu l-am considerat excepțional, m-a putut remonta psihic după trauma morală de la Melbourne.**

Deși pe culmi, lăsînd departe toate pretendentele, Iolanda reia asiduu (fanatic — cum apreciază antrenorul Söter) pregătirile pentru Tokio.

— Trebuia să-mi apăr titlul, motivează ea. **Aveam acum o experiență olimpică, văzusem cît de ușor sînt descoronați campionii.**

Un nou ciclu olimpic, compus „din eforturi și renunțări", o nouă perioadă de colaborare care împletește priceperea și pacienta antrenorului Söter cu dorința de afirmare a Iolandei, activitate care, analizată în semnificațiile ei, reprezintă înalta conștiință sportivă și socială a celor doi. Capacitatea, perseverența, dorința de autodepășire și credința în ideal au determinat, la Tokio, reeditarea succesului de la Roma, Iolanda Balaș și antrenorul ei cunoscînd, și la ediția din '64, splendorile succesului olimpic.

★

Perioada dintre cele două Olimpiade corespunde și cu preocupările Iolandei pentru studiul universitar, anul 1965 conferindu-i Diploma de Stat cu acel „Magna cum laude", ea fiind una dintre absolventele Institutului de cultură fizică care nu a coborît ștacheta rezultatelor, timp de cinci ani sub nota 10.

PERSEVERENȚA REPREZINTĂ TOTUL

Mutînd obiectul discuției la zi, îi oferim debutul antrenorului Ion Söter. Deferent față de soția sa, Hansi (cum îl alintă Ioli) pornește prin a-i... deconspira planurile :

— Retragerea ei, accelerată de traumatizarea tendonului achilian, i-a creat niște refulări, printre care și „Mexicul". Toate idealurile neîmplinite în activitatea ei competițională au devenit astăzi proiecte de realizat cu copiii pe care i-a luat în supraveghere. Vi se pare utopie ? — ne interoghează el, tălmăcindu-ne zîmbetul nostalgic. **Este exact transferul pe care l-am operat și eu atunci cînd mi-am ales, pentru deplina mea împlinire sportivă, eleva blondă și timidă a unui liceu din Timișoara, propunîndu-mi să fac din ea o campioană olimpică. Totul este să perseverezi —** concluzionează el — și am înțeles că aceasta a fost și este deviza lor. Ea i-a condus la rezultatele marcante din arenă **(profesorul I. Söter, antrenor a două campioane olimpice, el însuși sportiv de mare performanță, multiplu campion național și internațional al României, participant la J. O. de la Helsinki — locul 6 — cîștigătorul Festivalului tineretului — 1953, realizator, în 1956, „cînd metrul era cu totul altul decît cel de astăzi", al unei valoroase sărituri de 2,05 m)**, la împlinirile lor profesionale, la impunerea lor ca oameni și cetățeni.

Astăzi antrenori (alături de un numeros și apreciat colectiv) ai clubului Steaua, soții Söter urmăresc creșterea și perfecționarea altor cadre ale atletismului românesc (printre discipolii din secție: campioana olimpică Viorica Viscopoleanu și apreciații atleți Nicolae Perța, Iosif Naghi, Petre Astafei, Gheorghe Zamfirescu, Adrian Samungi), care să promoveze și să ridice la nivelele mai înalte rezultatele remarcabile obținute de ei în arenă.

Avînd unite forțele și idealurile direcționate spre un scop comun, Iolanda și Ion Söter deschid acum, în activitatea lor atletică, un nou capitol ce poartă ca emblemă **„SOȚII SÖTER"** și ca deviză un principiu al activității comuniștilor : **PERSEVERÎND — ÎNVINGI.**

Nușa MUȘCELEANU

TABLA DE ȘAH ȘI RIGLA DE CALCUL ÎN ARMONIE DEPLINĂ

La 18 iulie 1969, în atmosfera solemnă, academică, a Aulei Institutului politehnic din Capitală, inginerul DOLFI DRIMER și-a susținut teza de doctorat.

Știrea aceasta ar putea părea — la primă vedere — oarecare, pentru că în marile centre universitare ale țării nenumărați tineri escaladează cu succes piscurile severe ale consacrării, culeg roadele muncii, pregătirii și ale talentului lor, punîndu-le apoi cu pasiune și generozitate în slujba poporului, a patriei.

Dar, pentru că este vorba de Dolfi Drimer, nu putem rezista tentației de a consemna faptul că proaspătul laureat cu titlul de doctor în științele inginerești nu-i nimeni altul decît sportivul de performanță, maestrul internațional, care de 15 ani joacă un rol de seamă pe scena șahului românesc.

★

...Prin anul 1948, un elev negricios, simpatic, puțin dolofan, venea în sala de șah a „Colegiului Național Sf. Sava", cu tabla la subțioară și cu un săculeț de „crepe-satin" în care își ținea piesele, pentru a participa la un campionat școlar. Se aflau acolo și alți adolescenți îndrăgostiți de „sportul minții", actualul maestru internațional ing. Teodor Ghițescu, Paul Voiculescu, și el inginer și șahist fruntaș, S. Damian, care nu și-a valorificat, ce-i drept uriașul talent șahist, dar a ajuns, în schimb, un eminent critic literar. Ni-i reamintim, în aceeași „clasă", pe Victor Ciocîltea, Emanuel Reicher, Paul Joița, ilustru maestru al compoziției, Vasile Georgescu... Dolfi se remarca prin dîrzenia, prin cunoștințele de teorie, surprinzătoare la un copil de 14 ani. Era, însă, de pe atunci prea prudent, dacă nu chiar fricos. Dar, juca tare !

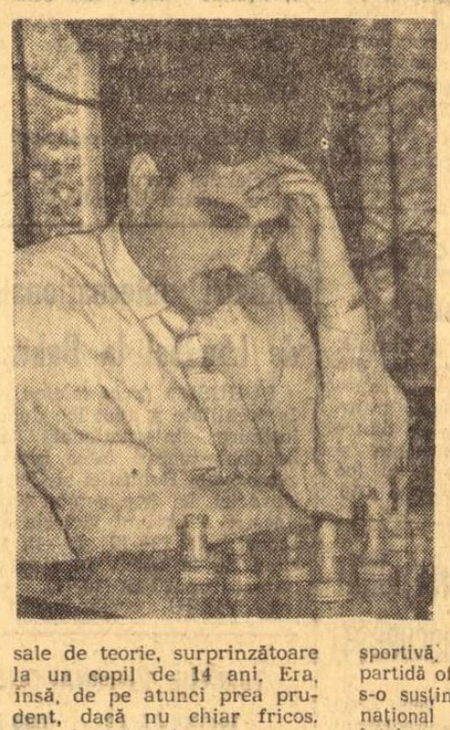

★

Poate surprinzător, șahul — disciplină care cere o muncă de pregătire asiduă, ore lungi de studii și cercetări — furnizează la noi (și nu numai la noi) pilde dintre cele mai elocvente de realizare armonioasă pe planul sportiv, competitiv, și acelă intelectual, social. Dolfi Drimer este unul dintre cele mai grăitoare exemple.

Îl aflăm în 1953 debutînd în finala campionatului național și ocupînd un meritoriu loc 4 (după Bălănel, Voiculescu și Troianescu), dar și student (fruntaș n.b. !) la Facultatea de mecanică a Institutului politehnic din Capitală.

În 1962, Congresul F.I.D.E. îi atribuie titlul de maestru internațional, într-o vreme cînd Drimer (sportiv consacrat, component al lotului republican și olimpic) este un foarte apreciat inginer la „Electronica", șeful secției de sculărie, autor al unor remarcabile lucrări științifice.

În 1969, Drimer obține un mare succes sportiv, cîștigînd „turneul campionilor" din București (înaintea lui Fl. Gheorghiu, Ciocîltea, Ghițescu, Troianescu), dar și o mare victorie profesională, teza sa de doctorat **(Contribuții la studiul tehnologiei de fabricație a termoelementelor semiconductoare pe baza de materii prime din Republica Socialistă România)**, o lucrare amplă, documentată, cu numeroase contribuții personale, elaborată sub înalta conducere științifică a prof. ing. Suzana Gâdea.

Dolfi nici nu are timp să guste din plin succesul, pentru că trebuie să plece la un turneu internațional de șah în Suedia.

★

În realizarea deplină, ca cetățean și sportiv, a lui Drimer, un mare rol l-a jucat familia. În primul rînd, viața plină de armonie pe care o duce cu soția sa, Liliana Iordache-Drimer, medic pediatru.

În 1962 s-a născut Roxana-Ana. La 12 aprilie, pentru prima dată în cariera sa sportivă, Dolfi a forfetat la o partidă oficială pe care urma s-o susțină la turneul internațional al României. Bineînțeles, apreciindu-se „condițiile obiective", i s-a permis s-o joace a doua zi.

Roxana merge acum la școală și joacă șah, se pare destul de bine.

În 1963, soții Drimer au trăit un nou eveniment memorabil : au intrat în rîndurile membrilor Partidului Comunist Român.

★

— În asemenea momente, ne spune Dolfi Drimer, **poți fi lesne tentat să cauți niște cuvinte mari, zgomotoase. Eu nu le găsesc. Și ca să fiu sincer, nici nu mi se par potrivite. Începe Congresul partidului. Vom munci să ducem la îndeplinire sarcinile pe care acest mare sfat al comuniștilor le va înfățișa poporului".**

Valeriu CHIOSE

ION PANȚURU — COLECȚIE DE MEDALII, DE ELOGII, DE CALITĂȚI

Firește, pentru a face portretul scris al unui sportiv, cum este maestrul emerit al sportului bobsleigh Ion Panțuru, trebuie să stai mai mult de vorbă cu el, să-l vezi la antrenamente sau concurînd. Discutînd cu Panțuru, constați că ai în față un om de o rară modestie, ponderat, lucid, calm, sobru. Și parcă te miri de unde se naște acea scînteie, cum de apar acele reacții fulgerătoare care-l ajută să conducă cu precizie matematică bolidul ce coboară cu peste 100 km la oră prin jgheabul de gheață...

L-am văzut la Alpe d'Huez, cercetînd metru cu metru pîrtia iluminată de tuburile portocalii, alături de celebrul Eugenio Monti. L-am văzut la Lake Placid dibuind urmele lăsate de patinele bobului pe care-l pilota, străduindu-se să găsească o greșeală și, mai ales, să aleagă pentru următoarea coborîre drumul cel mai bun. L-am văzut pe podiumul premiaților, emoționat, felicitat de învinșii săi, dar numai după ce el însuși i-a sărutat cu toată sinceritatea pe cei ce reușiseră să-l întreacă. Valoarea sportivă și integritatea sa, calități cucerite de-a lungul anilor, și-au găsit un binemeritat ecou în aprecierile unor înalte personalități ale bobului mondial. **„Mărturisesc că sînt emoționat de boberii români, a căror constantă denotă o valoare superioară. ...Cît despre Panțuru — ce aș mai putea spune decît că are o clasă mondială ?"**, declară dr. **Amilcare Rotta** (Italia), președintele Federației Internaționale de Bobsleigh și Tobogganing. **„Sincer să fiu, m-ar fi bucurat mult ca titlul mondial să-i fi revenit lui Panțuru. Și așa, performanțele lui sînt însă foarte bune și îl recomand din ce în ce mai mult printre principalii candidați la laurii anului 1970"**, spunea dl. **Marcel Le Clef** (Belgia), vicepreședintele F.I.B.T., după cursa de două persoane din cadrul ultimelor campionate mondiale. **„Modest, tăciturn și iscusit, un adevărat maestru al fiecărior, acesta este Panțuru al dumneavoastră"**, mărturisea dl. **James Lamy** (S.U.A.), vicepreședinte al F.I.B.T. **„Panțuru va rămîne un nume mare în istoria bobului !"** exclama dr. **Cesare Bonvini** (Italia), secretarul general al F.I.B.T. Aprecierile presei nu au fost mai puțin elogioase : **„Panțuru, un superlativ al pilotajului în bob"**, a scris **„The Times Union"**, ziar care apare la Albany, capitala statului New-York ; **„Fotografia lui Panțuru va figura în panoul de onoare al orașului nostru, alături de cea a lui Papană"**, declara reporterul publicației **„Lake Placid Bob-sled Club"**.

★

Ce anume a determinat această avalanșă de elogii adresate lui Ion Panțuru, acestui străluciț reprezentant al sportului românesc? Cum spuneam la început, PERFORMANȚELE SPORTIVE ȘI CALITĂȚILE LUI MORALE. Performanțele sînt, într-adevăr, impresionante. Medalie de argint la campionatele mondiale de la Lake Placid (1969), alături de Dumitru Focșeneanu ; medalie de aur la campionatele europene de la Igis (1967), alături de Petre Hristovici, Gheorghe Maftei și Nicolae Neagoe ; medalii de argint la campionatele europene de la Igis (1967), în echipă cu Nicolae Neagoe, de la Saint Moritz (1968), în compania lui Gheorghe Maftei, Petre Hristovici și Nicolae Neagoe și de la Cervinia (1969), cu coechipierii Dumitru Focșeneanu (bobul de 2), Dumitru Focșeneanu, Raimond Tancov și Nicolae Neagoe (bobul de 4) ; medalii de bronz la Jocurile Olimpice din 1968, avîndu-l împingător pe Nicolae Neagoe. Desigur, din bogatul palmares nu poate fi omisă prima lui victorie internațională, „Cupa Mondială a Tineretului" cucerită în 1963, precum și numeroasele titluri de campion național cîștigate pe pîrtia din Sinaia.

Ion Panțuru alături de coechipierul său de succese, Dumitru Focșeneanu

★

Cei ce au urmărit, de-a lungul anilor, prodigioasa activitate a lui Ion Panțuru, așteptînd cu sufletul la gură rezultatele campionatelor mondiale sau ale celor europene, urmărind disputa vestitului bober cu adversarii, cu acele cronometrului sau cu el însuși, nu-și pot face o imagine completă asupra OMULUI Panțuru, dacă nu-l cunosc, cît de cît, viața și preocupările de toate zilele. Nu-și pot imagina că dîrzenia, cu care a înfrînt atîtea piedici pentru a ajunge în vîrful piramidei, și-a călit-o în activitatea dură de ucenic și apoi de muncitor calificat la Uzina de mecanică fină din Sinaia, alături de ceilalți muncitori, prieteni devotați și sprijinitorii lui cei mai sinceri. **„Cu ani în urmă, cînd începusem să urc treptele dificile ale consacrării sportive, tovarășii mei de muncă și-au pus în valoare întreaga iscusință pentru a-mi construi bobul cu care aveam să concurez alături de cele ale vestitului Pudar ; ei au fost cei care, în momentele de descurajare (și cărui sportiv nu trece prin așa ceva ?) m-au îmboldit, m-au sfătuit și m-au încurajat să urmez cu fruntea sus și cu toată încrederea drumul performanței ; ei, și în primul rînd comuniștii, m-au însoțit pas cu pas, făcîndu-mă să simt tot timpul încrederea colectivului în care m-am format ca om și ca sportiv".**

La 28 de ani, maistrul Ion Panțuru este o mîndrie pentru foștii săi colegi de ucenicie în uzină și un exemplu pentru viitorii muncitori, acum elevi ai Școlii profesionale a aceleiași uzine unde s-a format el însuși. Comunistul Ion Panțuru trăiește azi frumoase împliniri sportive și cetățenești și privește cu optimism spre viitorul care, cu certitudine, va fi și mai bogat, și mai luminos.

D. STANCULESCU